

Chantal van Gastel

ZWAAR VERGULD!

the house of books

Copyright tekst © 2013 by Chantal van Gastel en The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp
Studio Marlies Visser

Omslagillustratie
Corbis

Foto auteur
Wim van de Hulst

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3863 8
ISBN 978 90 443 3864 5 (e-book)
D/2013/8899/61
NUR 340

1

‘Hij past precies,’ fluister ik tegen mezelf. Ik sta achter de gesloten deur van het toilethokje in SKAI Lite waar mijn beste vriendin Floor haar bruiloft viert. Ik staar naar mijn verlovingsring, die Ruben vanmiddag aan mijn vinger geschoven heeft. *Mijn verloofde Ruben*. Niet te geloven. Sinds hij me gevraagd heeft, heb ik geen seconde aan iets anders kunnen denken. Ik speel het moment steeds opnieuw in gedachten af.

Ik kijk nog eens naar mijn hand. Draai de ring een paar keer rond mijn vinger. Die perfecte, prachtige ring, met het blinkende diamantje. Mijn verlovingsring. Ik vind hem zó mooi. Ik zou hier gewoon kunnen blijven staan, in het krappe wc-hokje, starend naar de ring, denkend aan Ruben die hem met zorg voor me uitkiest. Ik zou het dagenlang kunnen volhouden. En het kan me niets schelen dat dat best een beetje raar is.

‘Isa?’ hoor ik aan de andere kant van de deur. Het is mijn andere beste vriendin Daphne. ‘Schiet eens op, ik moet ook, hoor!’

Ik zucht. Kan een meisje niet even rustig van haar huwelijksaanzoek nagenieten? Er zijn toch toiletten genoeg? Vlug haal ik de ring van mijn vinger en ik stop hem in het aparte vakje van mijn kleine avondtasje. Daar gaan we weer. Pokerface op, alsof er niets bijzonders met mij aan de hand is. Ik ben nu eenmaal gelukkig voor Floor. Dat ze haar grote liefde Mas gevonden heeft, dat ze bijna hun eerste kindje krijgen. Verder is er niets aan de hand. Ik straal alleen voor hen. Ik open de deur en stap naar buiten.

‘Hè, hè,’ zegt Daphne en ze glipt het hokje in, terwijl ik naar de wasbakken loop. ‘Blijf je even voor de deur staan, zodat die niet op slot hoeft?’

‘Ja hoor,’ antwoord ik boven het geluid van het stromende water uit. Als ik mijn handen droog aan een papieren handdoekje, blijf ik een moment lang naar mijn eigen gezicht in de spiegel staren. Waar-aan heb jij zoveel geluk verdiend, Isa Verstraten, vraag ik me af. Het

is alsof alles op zijn plaats gevallen is en ik zou bijna willen dat ik een foto kon nemen van dit moment en even terug kon reizen in de tijd om die te laten zien aan het vreselijk ongelukkige en onzekere meisje dat ik vroeger was, zodat ik kon zeggen: ‘Maak je niet druk. Het komt helemaal goed met jou. Zie je wel?’

Ik ga zo op in mijn eigen gedachten dat ik niet merk dat Floor binnenkomt en in één beweging het toilethokje van Daphne opentrekt. Pas als ik hen beiden hoor gillen, schrik ik op. ‘Isa! Je zou de deur dichthouden!’ schreeuwt Daphne uit.

‘Sorry, sorry,’ mompelt Floor, terwijl ze een ander hokje probeert. ‘Daar is geen wc-papier,’ waarschuwt Daphne.

‘Nou, schiet op dan. Deze baby ligt al de hele avond tegen mijn blaas te duwen. Ik moet om de vier minuten naar de wc. Ik mis het grootste deel van mijn eigen bruiloftsfeest!’

Ik hoor Daphne een lang stuk papier afscheuren. ‘Pak aan. Je hebt nu toch alles al gezien.’

‘Het spijt me dat ik niet oplette, Daph,’ zeg ik schuldbewust.

Floor neemt de strook wc-papier van Daphne aan en duikt het andere hokje in. Na wat gestommel komt Daphne naar buiten. ‘Je wordt bedankt, Ies. Van schrik heb ik me op de toiletbril laten vallen. Lekker fris!’

‘Jij kunt tenminste nog hangen,’ antwoordt Floor. ‘Probeer dat maar eens met zo’n monster in je buik, dat het leuk vindt om zijn moeder haar halve bruiloft op de plee door te laten brengen.’

‘Ach Floor, dat ben je straks allemaal vergeten,’ zeg ik.

‘Ha!’ brengt ze uit. ‘Dat is de grootste leugen die ze je wijs proberen te maken, dat weet ik nu al. En sinds vanavond weet ik ook wat ze bedoelen met die harde buiken.’

‘Harde buiken?’ vraagt Daph en ze trekt een verafschuwde gezicht naar mij.

Floor komt het wc-hokje uit. ‘Alsof er een paar kilo bakstenen in mijn buik zit.’ Ze wast haar handen en kijkt naar mij. ‘Het geeft een drukkend gevoel naar beneden toe, is dat normaal?’

‘Ik denk dat deze dag iets te veel van je gevergd heeft,’ zeg ik glimlachend omdat mijn vriendinnen mijn baan als dierenarts zo serieus nemen dat ze ook met hun eigen medische klachten naar me toe komen.

Ze leunt met haar handen op de wastafel en zucht. ‘En mijn rug...’
‘Je bent ook al de hele dag op de been,’ zeg ik, terwijl ik mijn handen op haar onderrug leg en haar spieren voorzichtig losmaak. ‘Misschien is het tijd om even een stapje terug te doen.’

‘Ga zo meteen even lekker zitten...’ stelt Daphne voor.

‘Zitten?’ Floor lacht en veert meteen op. ‘Ik heb amper de kans gehad om met mijn knappe man te dansen. Dat ga ik eerst doen!’

‘Ze voelt zich meteen beter,’ grap ik.

‘Het gaat alweer,’ antwoordt ze. ‘Het komt en gaat een beetje.’

Daphne steekt haar wijsvinger op. ‘Luister naar je lichaam, Floor.’

‘Mijn lichaam wil dansen op mijn bruiloft.’ Ze slaat haar armen om ons heen. ‘En om goed te maken dat ik je zojuist tijdens het plussen bestormde, gun ik jou een plaatsje op de eerste rij tijdens mijn bevalling, Daph. Dan staan we weer quitte.’

Lachend verlaten we de wc. ‘Dat aanbod sla ik liever af,’ antwoordt Daphne, maar ze is nauwelijks verstaanbaar door de harde muziek. Het feest is in volle gang.

‘Ik ga Mas zoeken,’ zegt Floor en ondertussen speur ik de ruimte af naar de man van mijn leven. Ik ontdek hem aan de andere kant van de volle zaal, aan een statafel. Hij staat te praten met zijn broer Robin, zijn beste vriend Kai – de eigenaar van deze club – én met mijn zusje Tamara. Ruben heeft zijn jasje en stropdas uitgetrokken en de boord van zijn overhemd is los. Het gesprek is geanimeerd. Tamara gooit haar hoofd schaterlachend achterover om iets wat hij zegt. Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden.

Kai neemt het woord en de aandacht van Ruben lijkt te verslapen. Hij kijkt over hem heen naar de dansende mensen in het midden van de zaal. Dan ziet hij mij. We kijken elkaar aan, hij lacht naar me en dat is alles wat ik nog zie. Hij zet zijn biertje op tafel en langzaam komt hij naar me toe. Als hij voor me staat, pakt hij mijn hand vast. Er gaan wat lichten uit en de eerste tonen van een John Mayer-nummer spelen. ‘Mag ik met mijn verloofde dansen?’ vraagt hij.

Ruben en ik... Ik zal eerlijk zijn, een paar maanden geleden had ik niet meer durven hopen dat we ooit weer zo hecht zouden zijn. Ik zal niet beweren dat alles tussen ons plotseling opgelost is, maar ik heb me werkelijk nooit eerder zo met iemand verbonden gevoeld

dan met hem sinds de dag dat ik me – op nogal beschamende wijze – volledig aan hem blootgegeven heb. Twee jaar lang probeerde ik perfect voor hem te zijn, wat me volledig uitputte. En toen ik eindelijk durfde toe te geven hoe neurotisch ik al die tijd bezig was geweest, bleek dat niet mijn onvolkomenheden hem van me weggeduwd hadden, maar juist mijn drang om ze voor hem te verbergen.

Er zijn een heleboel dingen waarvan ik dacht dat ik ze nooit zou doen in het bijzijn van mijn grote liefde. Naast hem wakker worden zonder eerst mijn tanden te poetsen en mijn haren te doen, bijvoorbeeld. Toen we net samenwoonden, zette ik de wekker op mijn telefoon expres een kwartiertje eerder, zodat ik naar de badkamer kon gaan om daarna vlak voordat Ruben wakker werd, weer naast hem te kruipen, heerlijk fris ruikend, met mijn haren in model. Ik deed nog net geen make-up op. Ik dacht dat hij het niet doorhad, maar na een tijdje gaf hij toe het helemaal niet prettig te vinden om wakker te worden met een walm van deodorant en freshmint om zich heen. Dus daar ben ik mee opgehouden.

Het tweede dat ik dacht nooit te zullen doen is *number two* terwijl Ruben in de buurt is. Ik had een heleboel slimme technieken bedacht om dat te voorkomen. Ik denk liever niet meer aan het moment dat Ruben het doorzag en me overviel in de badkamer, terwijl ik juist dát deed omdat ik dacht dat hij al aan het werk was. Ik vind het nog steeds een veel te grote inbreuk op mijn privacy (gelukkig heeft hij daarna nooit meer zoiets gedaan), maar ik moet toegeven dat het wel een doorbraak forceerde.

Nog zoiets: een huispak dragen. Ik ben er nog steeds geen voorstander van, want ik vind het heel belangrijk dat we moeite voor elkaar blijven doen. Daarnaast draag ik bijna elke dag een operatiehemd of witte jas, vanwege mijn werk als dierenarts, dus dat maakt dat ik thuis graag iets leukers aantrek. Maar ik heb wel geleerd het niet te overdrijven. De tijd dat ik in mijn beste kleren achter de afwas sta of – nog erger – kozijnen schuur en muren schilder, is nu wel voorbij.

Me uitkleden waar Ruben bij is, met het licht aan. Ik snap niet waarom ik me daar ooit druk over gemaakt heb. Het is het leukste wat er is. Of trouwens, misschien is er iets wat ik nog leuker vind. Nou ja, dat is overdreven, maar het is bijna gelijkspel. Samen eten.

Niet dat we vroeger apart van elkaar aten. Natuurlijk at ik. Maar nooit écht.

Toen ik Ruben leerde kennen, was ik druk bezig met gezond eten en sporten, dus hij wist niet beter dan dat ik dol was op blaadjes sla, stukjes komkommer en wortel. Hij dacht dat ik geen junkfood lustte. Hij dacht zelfs dat ik een moeilijke eter was. Ik! Ik ben juist dol op eten. Op alles. En ik had nooit gedacht dat ik ooit aan Ruben zou laten zien hoe snel ik een chocoladereep of doos bonbons kan verorberen. Hoe ik me kan storten op pizza, lekkere broodjes, muffins en cupcakes, ijs van Ben & Jerry's... Maar goed, ik dwaal af. Ik wist niet dat het me zoveel moeite kostte om dat aspect van mezelf voor hem achter te houden, maar sinds hij weet hoe ik echt over eten denk, is er zo'n last van me afgevallen.

Ik kan nu mijn tanden vol in een broodje hamburger zetten, zonder dat ik me afvraag of hij me daardoor heel onaantrekkelijk vindt. Ik kan in een restaurant gewoon bestellen waar ik trek in heb, in plaats van wat het gezondst is. Uiteindelijk bleek Ruben het een van mijn irritantste gewoontes te vinden dat ik altijd zo muizig at. Hij accepteerde het omdat hij dacht dat het bij me hoorde, maar we hebben nu de grootste lol samen als we een eetwedstrijdje houden. Gelukkig wint hij het nog wel van me, maar niet zo glansrijk als hij vaak denkt.

Ik moet me af en toe nog steeds een beetje inhouden, want hoewel ik nu wel kan genieten van eten, betekent dat niet dat ik me weer op het oude pad wil begeven van kilo's aankomen. Ik heb te hard gewerkt om dat te laten gebeuren, dus gun ik Ruben de eer de grootste eter van ons tweeën te zijn en houd ik een aantal dagen per week mijn eetpatroon streng in de gaten.

Er is veel veranderd tussen Ruben en mij. Van onze eerste ontmoeting, waarbij ik ervan overtuigd was dat hij nooit door mijn extra kilo's heen kon kijken en meer voor me kon voelen dan bewondering omdat ik zijn hond beter gemaakt had, tot onze *break-up* ruim twee jaar later, omdat ik diep vanbinnen nog steeds niet kon geloven dat hij echt bij me wilde zijn. We zijn er sterker door geworden en ik weet zeker dat het vanaf nu alleen maar nog beter wordt. Ons huwelijk zal slagen, dat geloof ik met heel mijn hart. Want ondanks al die veranderingen die ik doorgemaakt heb sinds ik Ruben

ken, is hij altijd achter me – nee: naast me – blijven staan. Ik kan op hem bouwen. Er is niemand ter wereld die ik meer vertrouw. En hij is natuurlijk een ontzettend lekker ding. Laten we dat niet vergeten.

Mijn hand rust in de zijne tegen zijn borst terwijl we dansen. Zijn duim streelt de rug van mijn hand. ‘Jammer dat je de ring nog niet kan dragen,’ fluistert hij.

Ik knik. ‘Ik wil de aandacht niet van Floor stelen. Als iemand het ziet, wordt het een heel spektakel en het is haar dag.’

Hij aait het stukje huid waar de ring hoort te zitten. Ik leun wat naar hem toe en hij buigt zich voorover. Ik voel zijn lippen op mijn wang. Een warm gevoel verspreidt zich in mijn binnenste.

‘Had ik je al gezegd hoe mooi ik je vind?’ fluistert hij. Zijn hand ligt onder aan mijn rug en drukt me wat steviger tegen zich aan. Ik kijk naar hem op en hij lacht naar me.

Soms denk ik dat Ruben expres dit soort dingen doet, omdat hij het leuk vindt dat ik helemaal week en giechelig van hem word. Maar de waarheid is dat hij totaal niet beseft wat voor effect hij op mij heeft en dat maakt hem eigenlijk nog leuker.

Het wordt me te veel om hem aan te blijven kijken. In plaats daarvan bestudeer ik de huid die zichtbaar is door de losse knoopjes van zijn overhemd. Een prettige afwisseling. Ik voel zijn mond tegen mijn oor. ‘Zullen we er even tussenuit glippen?’

‘Ik denk niet dat we gemist zullen worden,’ antwoord ik en zonder verder te treuzelen, word ik door hem meegesleept. Ruben glipt achter de bar en duwt de klapdeur naar de keuken voor me open. Hij zwaait even naar degene die een schaal hapjes aan het bereiden is, voordat hij zijn weg vervolgt en me de keuken uit en de lange gang erachter in leidt. Hij staat stil, neemt mijn gezicht tussen zijn handen en drukt zijn lippen op die van mij. Zuchtend geef ik me over aan zijn kus.

‘Kom,’ zegt Ruben en hij neemt me mee naar het kamertje waar we tijdens onze eerste date ook terechtwamen om te zoenen. Dezelfde tweezitsbank staat nog tegen de muur en Ruben gaat zitten. Ik kruip dicht tegen hem aan en leg mijn benen over zijn schoot.

‘Ik heb de ring bij me,’ zeg ik verheugd, terwijl ik hem opdiep uit het ritsvakje van mijn enveloptasje.

‘Vind je hem echt mooi?’

‘Ja echt, Ruben.’ Ik staar naar mijn hand. ‘Ik vind hem zó mooi.’

‘Ik bleef maar twijfelen,’ zegt hij. ‘Ik wist niet zeker wat jij zou kiezen. Als je wilt kunnen we nog eens teruggaan. Kijken of je een nog mooiere kunt vinden.’

‘Nee, dit is hem. Mijn ring. Ik wil hem nergens voor ruilen.’

Er breekt een lach van pure trots door op zijn gezicht en ik geef hem honderd kussen in tien seconden. Ik voel zijn armen om me heen en ik duw mijn gezicht in het kuiltje van zijn nek. Hij ruikt zo heerlijk naar zichzelf. Ik sluit mijn ogen om alles aan dit moment in me op te nemen.

‘Ik ben zo blij dat je “ja” gezegd hebt, Ies.’

‘Dacht je werkelijk dat ik iets anders had kunnen zeggen?’ vraag ik, terwijl ik mijn hoofd ophil om hem aan te kijken.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik was zo zenuwachtig. Ik kon niet meer helder denken. Er was van alles wat ik tegen je wilde zeggen. Mooie dingen. Ik had het allemaal bedacht en toen zat ik op een knie en was ik alles vergeten. Ik wist alleen dat ik met je wilde trouwen.’

‘Het was een fantastisch aanzoek,’ zeg ik terwijl ik zachtjes door zijn haar kriebel. ‘Ik geloof alleen nog steeds niet dat het echt gebeurd is.’

‘Ik ook niet.’ Hij vouwt mijn hand dicht en kust mijn vingers. ‘Maar toch is het zo.’

‘Goed van ons, hè? Dat we zover gekomen zijn, na...’ Ik maak een weids gebaar. ‘Na... alles, eigenlijk.’

‘Ja,’ grinnikt hij. ‘Dat kun je wel zeggen. We hadden het bijna verpest.’

Ik leg mijn hand in zijn nek en kijk hem indringend aan. ‘Dat laten we niet meer gebeuren, toch? Ik wil nooit meer ruziemaken.’

‘Ruziemaken is niet erg,’ zegt hij. ‘Dan kunnen we het weer goedmaken.’

Ik moet lachen. ‘Wat ben je toch slim.’ We gaan op in nog een lange zoen, die we pas verbreken als de ringtone van mijn mobieltje uit mijn tasje klinkt. ‘Wie kan dat zijn? Bijna iedereen die we kennen is vanavond hier.’

‘We missen waarschijnlijk weer een sketch van de hilarische familie van Floor,’ zegt Ruben.

Ik buk me om mijn telefoon op te nemen, net op tijd. De stem van Daphne klinkt opgejaagd als ze begint te praten. ‘Ies? Waar ben je? Je moet naar de toiletten komen. Floor vraagt naar je.’

‘Wat is er dan?’ vraag ik.

‘Ik weet het niet precies. Ze wil niet naar buiten komen. Kom je?’

‘Ja, ik kom eraan.’ Ik hang op en kijk Ruben aan. ‘Er is iets met Floor.’

Ik zie mijn eigen bezorgdheid weerspiegeld in de blik van Ruben. ‘Ik ga met je mee,’ zegt hij.